

Besúgó 4

Színházi katarzis. Ritka az ember és a színház életében is. Örülten ritka. Azért ez az örülten szó, mert egyrésztől pimaszul fiatal tagokból álló társulattól illet az ember nem „szokott” meg (Gondolat-Jel Társulat), és azért is, azért is örülten örület, mert ráérezni valami időtlenre, időn kívülre, olyanra, amit nem előz meg semmi, s követni nem érdemes, hiszen időn kívüli („egyedül” csupán a benne való lét, az a végtelen lélegzés és kifújás, az van csupán). Ráérezni tehát, benne lenni, tudni, hogy jártál ott, hogy be- szippantott, leírhatatlan érzés. Nekem ilyen volt a kezdés előtti színpadkép is, az üres székek, egymás mögött, Krakkó jutott eszembe, az emlékmű (sok tíz üres betonszék perspektívája, nyomasztó volta?) a város második szívében. Ott a látvány katartikus kérdőjellel növekszik, azzá, hogy az ártatlanul meghalt emberekből mi marad. Egyáltalán az emberre mint húsból és mint gondolatból miféle hagyaték, miféle jel fog emlékeztetni, marad minden üresen, vagy egy (szék)sírfelirat a hiányodat, pontosabban a hiányod összes pillanatát jelezni igyekezik. Az ihlet, ihletettség, az intuíció, egy álom, jelenés, hit a mariazeelli szenteltvízben... ez a mindeneden eluralkodó tudás, vagyis ami mindenedet átjárja: a léttel való szembesülés. Úgy igazán, mérhetetlenül. Tudni, hogy elért az, ami attól van, hogy elérhetlenné tesszük vágyódásaink révén, tudni ezt, talán ez a katarzis. Talán nem...

bb

Ma a Találkozó színpadán

Közép-Bánát, Közép-Bácska, Nyugat-Bácska

Ma is a közönségé a főszerep! A tamásfalvi csoport először mutatkozik be Nálunk, a gombosi Társulat és a topolyai Mara mint jó ismerős érkeznek... Békésen megegyezünk, fősvénykedünk is, nincs is ennél jobb. Három jó csapat, három közönségvonzó előadás.

A tamásfalvi Széchenyi István Magyar Művelődési Egyesület színtársulata bemutatja:

S. SZABÓ ISTVÁN – TRUNKÓ BARNABÁS:
FALUSI TÖRTÉNETEK (40')
bohózat

Szereplők:

Bíró – Csöke Rozália
Makra Gergő – Szekula Albert
Kovács István – Szarka Zoltán
Mariska – Barna Hajnalka
Turisztikai tanácsadó – Szekula Valéria
Férj – Dvorák Oszkár
Feleség – Szunyi Noémi
Klárka – Fodor Hermina
Gézuka – Szarka Szabolcs
Patikusnő – Szarka Edit
Orvosnő – Barna Beáta
Beteg – Nyitrai Eszter

A rendező munkatársai:

Zenei és technikai munkatárs: Szarka Edit
Súgó: Barna Hajnalka

Rendező: Szarka Zoltán

A csoportról: A színjátszó csoport 2010 őszén alakult meg a SZÉCHENYI ISTVÁN MAGYAR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET keretein belül. A színtársulatban 19 és 50 év között minden korosztály megtalálható. Eddig rövid jeleneteket mutattak be településük színpadán. Most először vesznek részt a *Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán*. A társulat tagjai szívesen játszanak vidám színdarabokat a közönség és természetesen a saját örömeikre.

A gombosi Társulat bemutatja:

REJTŐ JENŐ:
BÉKÉS MEGEGYEZÉS (45')
bohózat

Szereplők:

Dr. Kelemen – Muskovics Fábán
Ida, a gépíró – Tamaskó Krisztina
Lendvai – Muskovics Károly
Lendvainé – Blagojevics Mária
Báró Knézics – Klenanc József
Szapora – Andrasics Albert
Julis – Sztepanovics Julianna
Baromi Manó – Sztepanovics Miodrag

A rendező munkatársai:

Rendezőasszisztens: Klenanc József
Jelmez: Andrasics Kornélia
Technikai munkatárs, sűgó: Kovács
Terzics Melinda

Rendező: Andrasics Albert

A csoportról: már az 1960-as években is működött amatőr színjátszó csoport a gombosi ARANY JÁNOS MAGYAR MŰVELŐDÉSI EGYESÜLET keretein belül. A jelenlegi alkotóközösség 2009-ben A TÁRSULAT névvel kezdte meg munkáját. Évente egy-egy darabot, jelenetet készítenek a falu- és környékbeli nézőknek. A Társulat 2009 óta van jelen a *Vajdasági Magyar Amatőr Színjátszók Találkozásán*, ugyanis szeretnék magukat megmérettetni, és ami elmondásuk szerint még ennél is fontosabb, a szakmai visszajelzések segítik a fejlődésüket.

A rendezőről:

ANDRASICS ALBERT 1973. április 21-én született Gomboson, és akár az is mondható, hogy színpadra született! Az általános iskola 6. osztályában kezdte el színpadi pályafutását, és azóta sem vált meg az életet jelentő deszkáktól. Ettől kezdve a népszerű *Négyesfogatok* rendszeres szereplője, később pedig főszereplője a daraboknak. Középiskolai tanulmányai után két évadon át a szabadkai NÉPKÖRben is színpadra állt. A sors aztán hazavezérelte, hogy itthon folytassa a színészkedést, de idővel bele-belekóstolt a rendezés fortélyába is. Első rangos szakmai megmérettetése a 2010-es Szemlén, SZILÁGYIN volt, most másodízben próbál szerencsét beleadva minden tapasztalatát és szeretetét a műfajba.

A topolyai Mara Amatór Színház bemutatja:

MOLIÈRE:
A FÖSVÉNY (100')
vígjáték

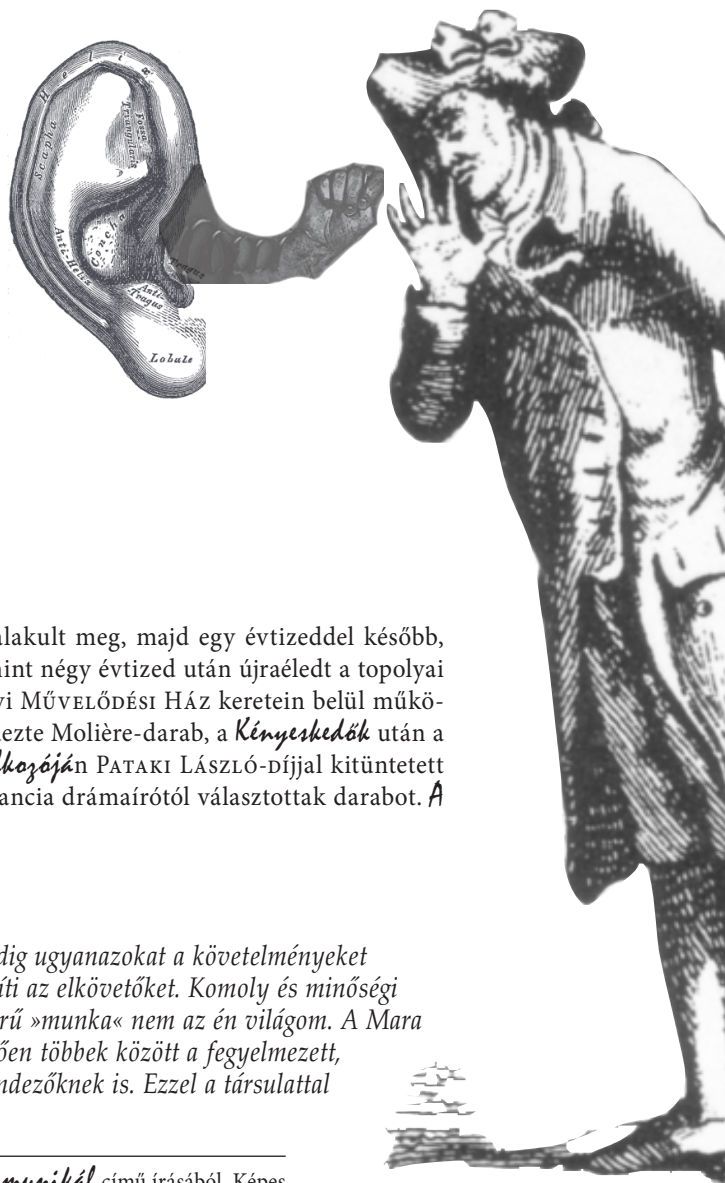
Szereplők:

- Harpagon**, az est antihőse, cím- és főszereplő, a fősvény, zsupori bitang és nem egy boniván: inkább csak ráncos komikus – **Sörfőző Károly**
Valér, Harpagon talpnyaló beosztotja, mellesleg hősszerelmes, nem mellesleg viszont Valéria – **Petrás Gizella**
Elíz, Harpagon lánya. Valér és közte dúl a l'amour! – **Vörös Emese**
Cléante, Harpagon fia. Apjával közös érdeklőségeik vannak egy Marianna nevű ifjú hölgyben – **Turuc Andor**
Marianna, a közös érdeklőség! Zenei aláfestéssel! – **Stefanov Frida**
Fruzsina, igen muzikális, kisebbségi pénz- és házasságszerző – **Szabó Erika**
Zabszár, a szolga. Agyilag nem normális. Az „i” betűn mégis ő lesz majd a pont! – **Karikás Ildikó**
Csendbíz, gyilkos és elemi ösztön, aki mellett a báránnyok is mélyen hallgatnak – **Farkas Ivona**
Claude asszony, Harpagon házvezetőnője, Valér és Marianna anyja, mellesleg kőgazdag. Ő a történet latin eleme, mert végső megjelenése majd dél-amerikai telenovellikus magasságokban süllyeszti a történetet: bonyodalom és érthetőség szempontjából is – **Vojter Ilona**
Fecske, a Nagyérdemű szellemi gardededámja, Cléante szolgálója, főmindenes „valamint ügyeletes báj-és bajkeverő” – **Bogárdi Zsolt**

A rendező munkatársai:

Díszletterv: Szloboda Tibor
Díszletkivitelező: Petrás Zoltán

Rendező: Szloboda Tibor

A csoportról: a topolyai JÁRÁSI MAGYAR NÉPSZÍNHÁZ 1949-ben alakult meg, majd egy évtizeddel később, 1959 decemberében megszűntették. Tíz évvel ezelőtt, 2002-ben több mint négy évtized után újraéledt a topolyai színjátszás. Az első két évben a MARA AMATŐR SZÍNHÁZ KÖR a helyi MŰVELŐDÉSI HÁZ keretein belül működött. Az első premierje 2002. június 5-én volt. Az URBÁN ANDRÁS rendezte Molière-darab, a *Kényeskedők* után a tavalyi előadás – a *Vajdasági Magyar Amatór Színház XVI. Találkozásán* PATAKI LÁSZLÓ-díjjal kitüntetett *Liliom* – rendezőjével, SZLOBODA TIBORRAL a 10 éves jubileumra is a francia drámaírótól választottak darabot. *A fősvény* című vígjátékkal készültek.

Egy kis plusz:

„A próbák alatt nem teszek különbséget profi és amatőr között. Mindig ugyanazokat a követelményeket támasztom mindenkivel szemben. A végeredmény pedig majd minősíti az elkövetőket. Komoly és minőségi munkát – szerintem – csak így lehet és érdemes végezni. A hakiszerű »munka« nem az én világom. A Mara társulat pedig egy nagyon komoly és tehetséges társaság. Köszönhetően többek között a fegyelmezett, céltudatos munkának, valamint az előttem kitűnő munkát végzett rendezőknek is. Ezzel a társulattal érdemes és kell is dolgozni.” (Szloboda Tibor)

(Részlet SZÖGI CSABA: *A jó klasszikus mindig aktuális és mindig kommunikál* című írásából. Képes Ifjúság, 2011. április 1.)

A zsűri véleménye a bácsgyulafalvi Vándor Társulat előadásáról

14 és 15 éves fiatal arcok a gyulafalvi csoportban

Bácsgyulafalván az elmúlt években szerencsére megszokhattuk, hogy a csoporthoz mindig csapódik egy-egy új arc. Tavaly szinte az egész társulat lecserélődött. Az általános és középiskolás diákokat a bácsgyulafalvi csoport nagy öregje, Égető Károly és a település fiatal-friss reménysége, Vajda Arnold irányítja.

A csoport igen változatosan válogat szöveget. A régi-régi társulat szívéhez a kabaré állt a legközelebb, majd csatlakozott sok friss ember, megújult a társulat, akikkel HAJÓS ZSUZSA budapesti drámatanárs is dolgozott, és egy igazi diákdarab született. A múlt évben VAJDA ARNOLD vette vállára a csapatot – széles vállalai elbírák –, és egy kortárs lakótelepi komédiát vittek színpadra. Most egy leginkább a népszínműhöz közel álló, verses, megmondós falusi történetet készített ÉGETŐ KÁROLY.

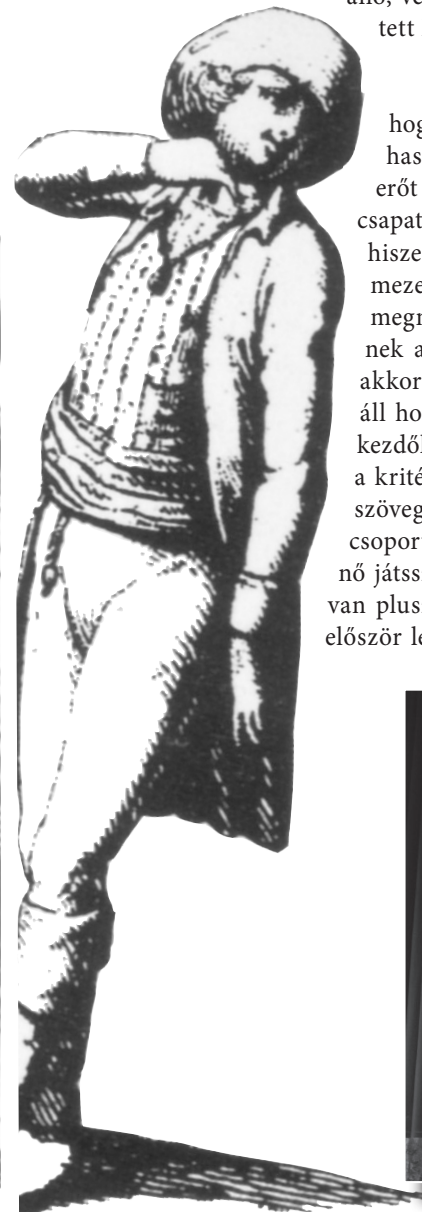
MEZEI ZOLTÁN örömmel nyugtázta, hogy ennyien foglalkoznak ezzel, és az, hogy hasonló korúak, szerinte még ad plusz húzóerőt a dolognak. Nyilván a játszók mellett a csapat tagjai azok is, akik munkájukat segítik, hiszen van, aki díszletet készít, van, aki a jelmezeket készíti elő, szervez, segít és van, aki megnézi őket, és ettől működik egy közösségnek az élete. Ha már ilyen fiatal csapat van, akkor olyan darabot ajánlana, ami közelebb áll hozzájuk. Mivel a rendező elmondta, hogy kezdőkről van szó, érthető, hogy mik voltak a kritériumok. Mégis érdemes lett volna olyan szöveget választani, ahol ki lehet osztani a csoportnak a szerepeket. Nem feltétlenül baj, ha nő játssza a férfiszerepet, ha annak a színpadon van plusz tartalma. Egy olyan csoport, amelyik először lép színpadra és ilyen fiatal, jobban érez-

né magát egy olyan történetben, amely korban hozzá közelebb áll, például egy fiú-lány kérdéskörben, mint ebben, amikor egy vén kujonról van szó, aki már a negyvenen is túl van. A szereplők nagyon messze vannak azoktól a figuráktól, akiket el kellene játszani, és a színész a saját élményanyagából épít.

Inkább népszínműre emlékeztette az előadás, mint vásári komédiára, és hozott magával egy furcsa szövegmondást. Okkal lehet elővenni egy ilyen nyelvezetű szöveget, például akkor, ha szembe akarjuk állítani a mai, elsilányult szóhasználattal. A szöveg nyelvezete régies, lényegesen gazdagabb, mint a mai *lájkolós* beszéd, viszont messze áll az itt ülő fiataloktól, és egy ilyen történetet akkor lehet elővenni, amikor már többször kipróbálták magukat a színpadon. Törekedni kell a hitelességre és a természetességre, itt a szöveg elviszi afelé a játszókhoz, hogy „éneklik” a szöveget. Dicsérte az egyik férjet játszó TAKÁCS KINGA jól megoldott pillanatait. Fontos végiggondolni, hogy melyik szereplő milyen tulajdonságokkal rendelkezik.

A díszletről elmondta, jó ötlet volt a két tuskó, amelyet ide-oda tudtak helyezni. Többet kaptunk volna, ha az üres fekete térbe rakják be a nádat és a tuskót. A függönyökre nem volt szükség, nem tud az élményhez hozzáadni. Megköti, leszűkíti a néző fantáziáját.

Nagyon jó ötletnek tartja a jelenetek elválasztását a gyerekek kórusával, közösen mondva a szöveget és együtt mozogva. Hiteles volt a háttérben játszódó kocsmajelenet is.

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA inkább kortárs, mai szöveget ajánlott volna a csoportnak, ebben talán nem is érezték jól magukat, ezért a megvalósítás kicsit zűrzavarosra sikeredett. Zavaró, hogy civilként jönnek be, elmondják a szöveget, majd kimennek civilként. A színháznak az illúzióját így nem lehet fenntartani, attól a pillanattól kezdve, hogy megjelennek a színpadon, már egy figuraként kell ott lenni. Partnerrel kell játszani, nemcsak kivárni, hogy a másik elmondja a szöveget. Kínos szünetek voltak az előadásban, a nézőt nem szabad ennyire magára hagyni.

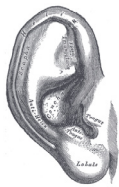
BRETYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA nagyon örült a népes csoportnak. Sokkal többen vannak a színpadon, mint amennyi szereplőt a szöveggönyvben feltüntettek, ennek ellenére mindenkinek ki kell találnia, hogy az, akit játszik, milyen ember. Mit szeret, milyen a jelleme, csámpás-e vagy kancsal? Különösen a két feleségnek, akiknek közös jelenetük van. A nézőnek látnia kell, hogy miben különböznek egymástól.

A színjátszóknak a színpadon a figurát kell hozniuk, benne kell lenniük a szerepükben, és nem tekinthetnek úgy a másikra, mint a hétköznapiakban – barát-nőként, csoporttársként –, hanem mint a másik feleségre, férjre és így tovább. Abban a pillanatban, amikor fenn van valaki a színpadon, már nem magánember. Ötletes a kórus, de a jelenetek közötti átkötéseket egy-egésíteni kellene, feleslegesek a sötétetek. A színpadon mindig történik valami, de inkább elől, mint hátul. Egy idő után unalmas lesz a szöveg, szükség van arra, hogy történjen valami, tehát helyzetbe kell rakni, hogy lekösse a figyelmet. Több helyen is statikusak a jelenetek. Például a két lány közös jelenetébe be lehet hozni, hogy beszélgetés közben mosnak vagy dagasztanak, és máris történik valami a színpadon.

Nagy feladat volt ezt a szöveget megtanulni, nagyon-nagyon dicséretes, hogy ilyen szépen és lelkiismeretesen megtanulták a szöveget – zárta a zsűritag.

gém

A zsűri véleménye a magyarkanizsai Gondolat-Jel Társulat előadásáról

„Annyira kellemetlen egy értelmes előadásról hülyeségeket beszélni.” (M.)

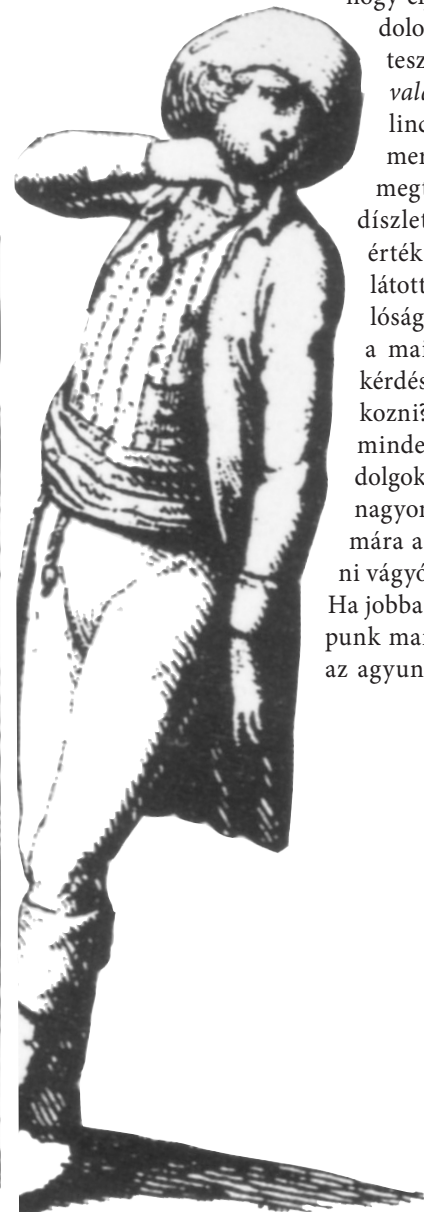

Sokaknak jó ismerőseik az előadás alkotói. Nem csak a különböző táborokból, találkozókról. A tordai közönség is láthatott már néhányat a színészek közül más előadásban. És lehet, hogy nem ismerte fel őket. Nem a figyelmetlenség, hanem talán a teljesen más játéktípus, gondolatvilág, mondanivaló, atmoszféra miatt. De mivel annyira kellemetlen egy jó előadásról hülyeségeket mondani, nem is próbálom a mértéket megmagyarázni. Lássuk, a szakemberek mit mondtak!

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA tudja, az alkotók egészen más színházi koncepciók kezdtek nevelődni MAGYARKANIZSÁN. Hatalmas, kellemes meglepetés, hogy eljutottak eddig! Az egyik legizgalmasabb dolog a világon, amikor a fiatalok kérdéseket tesznek fel, a világot valóban egy faggatható valaminek fogják fel. Ez a jelen esetben lebilincselő élményt nyújtott. Nem csak azért, mert egyszerre kinyílt a színpadi tér is, és megtöltötték. Kevesen voltak, minimalista díszlettel dolgoztak, a gondolatok egymást érték. Megbízott abban, amit a színpadon látott. Az alkotók ki merték kezdeni a mai valóságot. Olyan sok sztereotípiát, máz rakódott a mai világra, hogy óhatatlanul felvetődik a kérdés: Érdemes ezt boncolgatni, ezzel foglalkozni? Érdemes a fausti gondolatától vezérelve minden tudást megszerezni? A mélyére ásni a dolgoknak? Mert az, amit a magyarkanizsaiak nagyon szellemes módon dolgoztak fel, az számára a valóság szabta korlátokon felülemelkedni vágyó embernek a sikere és kudarca is egyben. Ha jobban belegondolunk, mennyi kész dolgot kapunk manapság, mennyi üres dologgal sulykolják az agyunkat, hogy mindent készen kapunk, csak

lépjünk be...! Az embereket leszoktatják a gondolkodásról. Sajátos létérzést fogalmazott meg a csapat, ami nagyon komoly teljesítmény. A színpadi jelenléthez pedig csak gratulálni tud!

MEZEI ZOLTÁN elmondta, teljes mértékű színházi élménye volt. Mély, megindító, megrázó, eredeti, elgondolkodtató. Olyan nyíltszívű egyszerűséggel tették mindezt, ami irigylésre méltó. Végig tudott menni a történettel, lehet, hogy azért is, mert őt hasonló bajok bántják, mint amit felsoroltak: ez az örült, trendi világ, showműsorok, lét-nemlét, honnan hová tartok... A végén lefagyott. Hihetetlen. Nagyszerűen van összeszerkesztve az előadás. A máról szól. A létező, valós problémákról. Ahogy egyszerűen és elegánsan teszik, amit, azt nagyon szerette. Nagyon jó a tér! Merték vállalni az üres színpadot. Pont annyi eszköz volt bent, amennyi kellett, helye volt, funkciója. A show-műsoros jelenetben megjelent a hét főbűn. A visszájára fordított hét főbűn az is, ami meg van írva. De már ez. Ahogy KATONA GÁBOR végigcsinálta... Hát bravó! Színészként gondolkodva várta, ugyan, hogy fog megoldani egy-egy bűnt. És nagyszerűen! Jobbnál jobb ötletek sorozatát látta. Amivel baja volt, az a történet folytonossága.

Finoman használják a zenét, pont annyi jön be, ami kell a milió megteremtéséhez. Az átpakolások viszont kicsit süketek. Ajánlja, segítsék meg a nézőt, hogy át tudjon menni a szüneteken! Persze kellene a szünetek, hogy lecsengjen az előző jelenet, a gondolatok, de mértéktartóan. Ha lyukak keletkeznek az egész folyamán, kizökkenünk a finom burokból, amibe belesomagoltak bennünket. Ügyesen visszaviszik a nézőt, de többet kapnánk, ha folytonosabb, frappánsabb átkötések lennének. A díszletezéssel nincs baja, mert elfogadja a szabályrendszert, az eszköztelenséget. És számára még vonzó is ez.

BICSKEI KATA monológja szerint kicsit hosszú. Nagy bátorság kiállni és mondani a szöveget. A figyelem fenntartásához olyan színészi rutin, felkészültség, belső tartalom kell, ami még nem lehet meg egy eny nyire fiatal lánynak. A darab kétharmadánál járva egyébként is elfárad a néző. Ez nem egy könnyed vígjáték – habár remek humora van. Muszáj a vége felé folyamatosan növekednie az intenzitásnak, mert a néző elveszítheti a fonalat. Nem ez a tuti, ez csak egy érzés, gondolat. Így is megél a dolog, ezek csak észrevételek, amik esetleg segíthetnek.

A nézőben a felismerés élménye szüli a katarzist: Értem, mit akarsz mondani, ez nyomaszt engem is, csak nem tudtam kimondani! Megfogalmaztam, hálás vagyok nektek! Ezért az érzésért érdemes a színházat csinálni, hogy ilyen élményt létre tudjon egy-egy előadás vagy alkotó hozni. És ez most sikerült.

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA számára is nagyon nagy élmény volt az előadás. Határozott véleményét látott. Bár nem is tudja intellektuálisan megfogalmazni, inkább csak emocionálisan, neki mi jött le. Pedig ez egy intellektuális darab... Mikor elolvasta a programfüzetben feltüntetettéket, kicsit megijedt,

hogy itt egy tudálékos valamit fog látni. De nem. A két évvel ezelőtti előadásban már látható volt, mennyire máshogy gondolkodik ez a csapat. Kimondottan fragmentális építkezéssel találkozott itt is, sőt a füzér is nagyon lazán kapcsolódik. A FAUST-MEPHISTO történet egy kvázi történet szerinte. Szinte történettelen színház ez, az egészet az a vélemény, az az álláspont fogta össze, amiről szólni akart. A posztdramatikus, kortárs színházi szöveg fogalmával gyakran találkozik. Azon gondolkodott, ez milyen szöveg. Vajon dráma-e? Ő abban a fajta színházban hisz, ami egy egységesen megalkotott drámai mű, ami sok mindemből áll, de a végtermék egy egységes dolog.

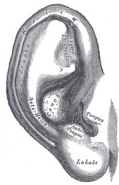
OLÁH TAMÁSTÓL megtudtuk, hogy több a saját szöveg, mint az átémelt. Közös termék, improvizációkból született. Faust népszerű téma a művészetben, de GOETHE műve dramatizálhatatlan, igaz, hogy MARLOWE drámát írt, de abból sem tartottak meg sokat. A novemberben alakult csapat sokat improvizált az erkölcsstelenség témára. A próbafolyamat nagyon nagy hányada állt abból, hogy ültek és arról beszéltek, hogy kellene összevágni a szöveget, mit kellene beleszúrni. Hogyan csinálják, amit el szeretnének mondani? Sokat fordítottak angolból is.

Rozi szerint ez kimondottan dumaszínház. Más csoportoknak már elmondták, hogy nem lehet statikusan leülni a színpadra, és húsz percen keresztül rizsázni. De vannak kivételek. Mert valahogy másképp működtek itt a dolgok. És olyan furcsa, hogy ezt nem lehet megmagyarázni, valahol miért működik valami, és valahol miért nem.

Hiába, a színházban nincs tuti. Na, ez tuti ©

gigi

A zsűri véleménye az Adai Színtársulat előadásáról

Az esti előadáson szinte megtelt a színház. Hogy ez a prédi-kációnak, a meglepetéspostának, a vasárnap estének, az itt maradt magyarkanizsaiaknak, a bugaci vendégeknek vagy minek tudható be, arról fogalmam sincs. De örülünk, hogy jöttek! ☺

BRESTYÁNSZKI BOROS ROZÁLIA elmondta, már megszokta az adaiaktól, hogy rengetegen vannak, és fergeteges hangulatot hoznak. Neki két tizennyolc éves lánya van, teljesen képben van, átéli, mi történik most ezzel a korosztállyal... Személyesen szólt hozzá az előadás. Mikor vége lett, ültek magukba roskadva Valival (ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA), és azon morfondíroztak, milyen jó lenne megint fiatalnak lenni... Szerette az előadás sokoldalúságát, azt is, hogy élő zenét hoztak. Hagyott benne egy kis hiányérzetet az előadás

is meg a szereplők is, mert az iszok-bulizok-pasizok témakör a hova továbbal lezárul. Látszik az előadáson, hogy jól érezték magukat az alkotás közben, kreatív próbafolyamat lehetett. „De vajon mennyit fejlődtetek az előadás által azontúl, hogy megmutattátok önmagotokat, amit nem melleleg nagyon élet-hűen, mellbevágóan csináltatok?” Lehet, hogy a kákán keresi a csomót, mert közben meg nagyon élvezte, jól szórakozott, és a lányai biztosan látni fogják ezt az előadást, mert látniuk kell! De azért ő még mindig keresi a figurákat, a viszonyokat, a megmutatkozási lehetőségeket, az identifikációs lehetőségeket... Persze lehet, hogy nincs igaza, mondja.

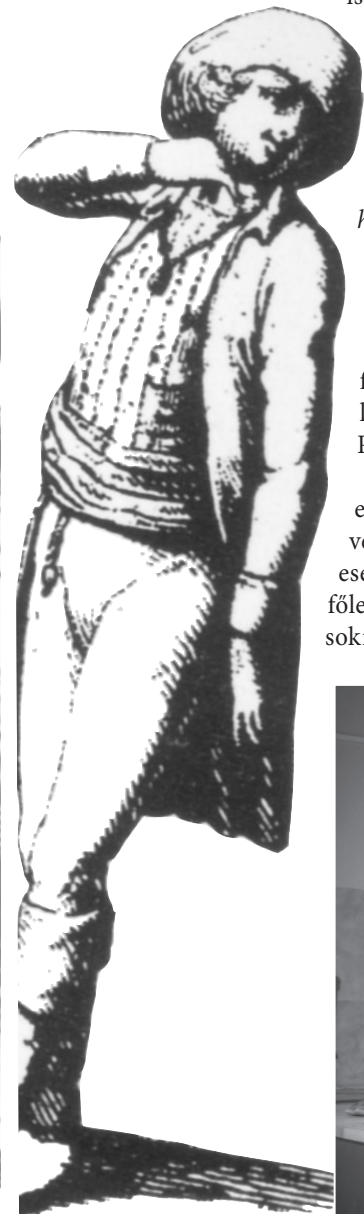
TÁBOROSI MARGARÉTA, az előadás rendezője elmondta, nem akart klasszikus értelemben vett karaktereket és figurákat azonkívül, ami esetleg elsődlegesen jön a színjátszókból. Tehát főleg önmagukat játszották picit elrajzolva. Olyan sokrétű a színjátszás ma, van, aki a veretes szöve-

geket kedveli, van, aki más önkifejezést szeret. Benne is dilemma az, hogy mitől jó színész vagy előadó valaki. Számára nem fontos a képzettség. Nem akar karaktereket keresni, vagy úgy használni embereket, hogy esetleg a múltjukból idézzenek valamit, azaz a klasszikus színjátszás vezetéselvét használni. Nagyon kevés volt az idejük, mert több városból jöttek a gyerekek, az utazási nehézségek mellett ott volt az is, hogy ezek a gyerekek tényleg most indulnak egyetemre, tehát az idő sem engedte a mélyebb dolgok keresését.

Rozi ismeri a korábbi munkáikat, tudja, mire képesek. A csoport erős összetartó erején túl kell, hogy egy alkotásnak még valami plusz feladata legyen. Náluk például a nyelvapolást nem lehet így kiemelni, mert a saját zsargonjukat használták. A kérdés az, hogy mitől előrelépés ez az előadás azontúl, hogy kilöki magukból a feszültséget, amiben minden nap élnek. Mert az előző években tőlük látottak az önmaguk pillanatnyi állapotán túl akartak valamit. Vajon jogos-e ez az elvárás?

Marótól megtudtuk, hogy az előadás szereplőinek fele most van először színpadon! Valóban vannak olyanok, akik már több prodkción túl vannak. De amikor vannak olyanok is a csapatban, akinek fel kell zárkózniuk, akkor azok, akik már továbblépnének, nem tudnak...

Na, ezen a ponton Rozi mindent visszavont, mert ha sokan először vannak színpadon, akkor az a legfontosabb, hogy jól érezzék magukat, és szeressék, hogy ott vannak. És csak utána léphetünk tovább.

MEZEI ZOLTÁN már korábban elmondta, nem szereti a *mindenkieffekteket*. De itt nem zavarta, mert ez az előadás szabályrendszere, és következetesen vittek végig. Nem egy történetet láttunk, aminek kellene, hogy íve legyen, karakterekkel. Megmutatták sajátmagukat. De a hozzátett dolog, a katarzis, a mondandó, az pontosan az a finom fanyar humor, irónia, amivel kezelték az egészet. Látható egy erős rendezői kéz. Maró az ő diákja volt az egyetemen, úgyhogy most nagyon büszke. ☺ Szerinte az önreflexió és az önirónia növelte az előadás értékét. A zene foglalta keretbe az életképeket. Nem mélyenszántó gondolatokat hallottunk, de neki nem is hányoztak. Elhangoztak a korszerű zenék, nagy, emblematisz nóták. Ahol azokat a bizonyos mindenkieffekteket a maguk módján, a saját karakterükben mutatták meg. Nem rajzoltak ki a karakterek történeteket, de nem is hiányzott, mert nem történetet nézett, hanem érzést, lelkiállapotot. A vállalás egy nagyon fontos dolog, akár a csúnyaság vállalása, mert mindannyian vagyunk csúnyák is, vagy esetlenek, *mikor levetjük a harisnyánkat...* Olyan természetességgel csinálták ezeket a dolgokat, és olyan finoman, amennyire kell, nem billentek át a rossz, a „sok” oldalra. Nagyon jó az a bulijelenet, ahol a különböző zenei stílusok végigvonulnak. Hogy férnek meg ezek VAJDASÁGBAN egymás mellett?! Hát így... Megfogalmazott kritika ez, és lehet, hogy a néző észre sem veszi, vagy nem egyezik vele. De megszületett a színház, ami több réteghez szól, több szinten lehetett élvezni. Szépek voltak a szerelmi jelenetek is, amikor teljesen eszköztelenül jöttek be, ami nagyon veszélyes, de minden mondatnak volt beszédcelexménye, életre keltek, mert megvolt a metakommunikáció a maga egyszerűségében. Jól álltak a szövegek a szájukban, érződött, hogy az övéké, hogy improvizációból indultak. FAUSTÉK is feltöltötték, felrobbantották, most az adataik is. Akarva-akaratlanul is elkezdte összehasonlígtatni őket, ami hülyeség, mert egyik alma, másik körte, de gyümölcs mégis mind a kettő... Ott a gondolatisága

vágta mellbe, az azokra való reagálás és a végigvitele, itt viszont kevés volt a mélyenszántó gondolat, de a kivitelezés szinte bravúros. És mindkettő teljes értékű élményként hatott. Ez egy nagyon érdekes dolog. Mert nagy bajban lenne, ha most választania kellene, melyik a jobb előadás... (Pedig muszáj lesz, kedves zsűri! ☺ – *a szerző megj.*) A sok nagyon jó ötlet mellett volt egy-két olyan találkozás, bejövétel, amit nem tudott hova tenni, amik nem passzoltak bele a szuggesztív, kiemelt szabályrendszerbe. A kötésekkel néhol probléma volt – lehet, hogy a tér ezért a hibás. Nehezen indult az eleje. A ballagási műsor próbája nem volt eléggé felnagyítva, ha fricska akart lenni a nézők felé, hogy miként nem kell csinálni. Érdemes ezeket a dolgokat átgondolni, hogy még jobb legyen az előadás!

ÁGOSTON PRIBILLA VALÉRIA elmondta, nehéz dolog volt három előadásra ráhangolódni, aztán elvarrni, és megint... De élvezetes! Őt az előadás líraisága ragadta meg. Mindenki sajátosan él a középiskola végi kiválás, mikor lezárul egy nagyon fontos korszak. Ez hatalmas vízváltást az ember életében – még nem is tudják, amikor benne vannak. Ebben az időszakban születnek az életre szóló barátságok, a nagy fogadalmak, az első nagy szerelmek, a csalódások... Éppen ezért számára az előadás lírai vonulata volt a legerőteljesebb. Lebilincselte a szereplők sokszínűsége, mert mindenki sajátos, egyedülálló, különleges. Nem tudta, kire nézzen! Ez borzasztó! Borzasztó csoda! Egyedülálló nyújtott az adai csapat. Teljesen identifikálódott a történettel, az életérzéssel. Volt egy kis Végeladás-íze, hogy holnaptól más kezdődik.

És ez így van jól!

gigi

Holnap a Találkozó színpadán

Hölgyeim és uraim, nénik és bácsik, fiúk és lányok! Túl vagyunk a kezdő lépéseken, mára már, reméljük, mindenki otthonosan mozog a Szemlén és bátran lép be a színházterembe vagy egy-egy kerekasztal-beszélgetésre. A tartalmas és eseménydús hétféle után itt vannak az általában szűr-kének nevezett hétköznapiak. De mi és a számos társulat, aki eljön Tordára az elkövetkező napokban, azért vagyunk, hogy a lehető legszínesebbé varázsoljuk a napjaikat! Készen állnak? Akkor hát nézzük a mai remek előadások után mit láthatnak holnap a Találkozó színpadán.

Március 27., kedd, 17.00 óra
A nagykikindai József Attila
Színtársulat bemutatja:

SIMOR MIKLÓS – ÁSGUTHY ERZSÉBET:
SINKA-ÜGY (70')
dráma

Szereplők:

Balázs Roberta, Barna Áron, Budai Beáta, Dugyik Lidia, Kószó Endre, Kószó Szandra, Kucalovity Gizella, Kurunci Tímea, Odri Norbert, Tóth Dániel, Tóth Hunor, Szili Antónia, Szili Elvira, Vadlövő Gabriella

A rendező munkatársai:

Technikai munkatárs: Király Sándor,
Tóth István, Baltásik Ernő
Súgó: Budai Andrea

Rendező: Tóth János

Az előadásról: TÓTH JÁNOST, a csoport rendezőjét régóta foglalkoztatja ez a szöveg. Hosszú éveken keresztül őrizgette, ott volt mindig a koponyájában. Már a múlt évi Találkozón izgatottan mesélte, idén végre ezt szeretné játszani. Az előadás története időszerű. A híradásokban gyakran hallunk arról, hogy a férj vagy a feleség öngyilkosságra vetemedik és gyermekeit is magával viszi. Legutóbb egy magyarországi városban az édesanya gyermekével ugrott le a sokadik emeletről, a gyermek túlélte a szörnyű ugrást. A *Sinka-ügy* nem áll meg a borzalmas drámának ezen a pontján. A történet tovább kutat a miértéért. Az édesapa, aki nem lát más kiutat, a testvér, aki mindenáron keresi. De mégis, ez itt színház, bármi megtörténhet.

Március 27., kedd, 20.00 óra
 A nememilitárisi Németh László Művelődési
 Egyesület színtársulata bemutatja:

LÉNÁRD RÓBERT:
 ÉJFÉLTÁJT (80')
 komédia

Szereplők:

Vallásos – Dujmovity Eleonóra
 Úriember – Ölvegyi Róbert
 Ósaszony – Mátyus Zoltán
 Csöves – Báló József
 Drogos – Mátyus Béla
 Idegbeteg – Litvai Karolina
 Mágus – Kovács András
 Depressziós – Lazić Martina
 Hulla – Brkić Adrijan

A rendező munkatársai:

Súgó: Makai Mónika

Rendező: Hegedűs Zoltán

Az előadásról: LÉNÁRD RÓBERT vajdasági magyar kortárs szerző, színházi rendező. Zentai születésű, mostanság szülővárosában, valamint Újvidéken és Szabadkán fordul meg. A Találkozó kapcsán neve mindig valami pozitív elismeréssel cseng össze (Kisorosz – 2007, Muzslya – 2009). Érdemes tőle választani! Az *Éjféltajt* című komédia helyszíne egy temető: ide „menekülnek” a darab figurái a mindennapi gondok, bajok, problémák elől, de éppenséggel véletlenül is ott találhatják magukat. Hogy utána milyen helyzetek teremődnek, milyen konfliktusok, egyetértések mentén halad előre a cselekmény? Tessék eljönni az előadásra, és figyelni!

